

Arrest

nr. 228 196 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslist op 18 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [C.,M.]

geboortedatum: [...]
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x)2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 18/07/2017 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier verblijft bij zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt verzoeker als volgt:

"[...] In casu is de bestreden beslissing van 02.08.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd en heeft de verwerende partij de verschillende beginselen geschonden.

De enige motivatie die verwerende partij immers opgeeft is dat verzoekende partij niet in het bezit is van documenten om in België te verblijven en dat zijn doel om in België te huwen, hem geen recht geeft om in België te verblijven.

Verwerende partij heeft evenwel geen rekening gehouden met een hele reeks factoren.

Verzoekende partij heeft immers een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, [O.S.], van Belgische nationaliteit en tevens wonende te 3500 Hasselt, [...].

Er werd een huwelijksaangifte gedaan en de geplande huwelijksdatum is vastgesteld op 09.08.2019.

De verwerende partij was van deze gegevens op de hoogte en neemt niettemin de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan verzoekende partij, wat duidelijk onredelijk en disproportioneel is.

Het gedrag en het standpunt van verwerende partij is daarnaast ook tegenstrijdig met de heersende wetgeving.

Langs de ene kant neemt zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Langs de andere kant is zij evenwel gebonden door de « Omzendbrief betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is » (B.S. 6/10/2005 van de Ministers van Justitie en Binnenlandse zaken) die zij niet heeft nageleefd.

De omzendbrief stelt immers dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeschort tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot het verstrijken van de termijn waarbinnen het huwelijk dient voltrokken te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten kan dus niet uitgevoerd worden door verwerende partij, doch zij neemt deze beslissing. Zij heeft er evenwel op dat moment geen enkel belang bij om de bestreden beslissing te nemen.

Bovendien had zij kennis van de geplande huwelijksdatum en had zij minstens het bevel moeten opschorten zoals vereist door vernoemde omzendbrief.

Uit de volgende elementen maakt verzoekende partij minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijk en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekende partij en zijn partner ondergaan.»

2.1.2. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de “Omszendbrief betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is”, zoals verschenen in het Belgisch Staatsblad op 6 oktober 2005.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De omzendbrief bepaalt onder meer het volgende:

« B. De opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een illegaal verblijvende vreemdeling, indien die vreemdeling aangifte heeft gedaan van zijn huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

Indien een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd of wordt, in het Rijk in het huwelijk wil treden met een Belg of met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, waarbinnen het huwelijk dient te worden voltrokken, indien aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- de vreemdeling beschikt over een geldig identiteitsbewijs, in de zin van artikel 64, § 1, 2° van het Burgerlijk Wetboek;

- de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigt dat de huwelijksaangifte werd ingeschreven in het register van de aangiften.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zal echter niet worden opgeschort indien het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op basis van artikel 7, eerste lid, 3° tot 11° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. »

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat dus niet meer over tot de gedwongen uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een persoon zonder wettig verblijf, indien

deze aangifte deed van een huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden of vestiging. Deze opschorting geldt tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot het verstrijken van de termijn waarbinnen het huwelijk dient voltrokken te worden.

De verwerende partij heeft evenwel de omzendbrief niet nageleefd.

Zij heeft immers ten aanzien van verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, terwijl zij op de hoogte was van de huwelijksaangifte en dat de geplande huwelijksdatum is voorzien op 09.08.2019.

Niettemin heeft zij het bevel gegeven om het land te verlaten.

Zij heeft geen rekening gehouden met de geplande huwelijksdatum.

Zij heeft de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort « tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, waarbinnen het huwelijk dient te worden voltrokken ».

2.1.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.1.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegestaan, waar hij volgens het door hem voorgelegde paspoort met visum slechts recht had op een verblijf van dertig dagen vanaf 18 juli 2017, dit is de datum van binnenkomst. Daarnaast wordt geoordeeld dat verzoekers samenwoont met zijn partner en hun intentie om te huwen, verzoeker niet automatisch recht geeft op verblijf. Verweerder stelt dat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing enkel tijdelijk wordt gescheiden van zijn partner, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Verweerder motiveert, met verwijzing naar rechtspraak van onder meer de Raad van State, dat een dergelijke tijdelijke scheiding niet disproportioneel is in licht van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven en niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.5. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Verzoeker betwist niet dat hij slechts was toegelaten tot een verblijf van dertig dagen vanaf 18 juli 2017, dit is zijn datum van binnenkomst, en dat deze termijn op datum van het nemen van de bestreden beslissing ruim was overschreden, zodat er grond was om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker geeft aan dat geen rekening is gehouden met zijn duurzame relatie met zijn Belgische partner en evenmin met de gedane huwelijksaangifte en de geplande huwelijksdatum die is vastgelegd op 9 augustus 2019.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat verweerder wel degelijk rekening hield met verzoekers relatie en met zijn intentie om te huwen. Zoals reeds werd aangehaald, is verweerder van mening dat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing enkel tijdelijk wordt gescheiden van zijn partner, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Verweerder motiveert, met verwijzing naar rechtspraak van onder meer de Raad van State, dat een dergelijke tijdelijke scheiding niet disproportioneel is in licht van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven en niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker gaat niet concreet in op deze voorziene motivering en toont het kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan. Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt verder niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ook kennis had van een reeds gekende huwelijksdatum, zodat niet blijkt dat hij hiermee rekening kon of diende te houden.

De door verzoeker aangehaalde omzendbrief zoals verschenen in het Belgisch Staatsblad in 2005 is verder opgeheven door de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (BS 23 september 2013). Er wordt dan ook aangenomen dat verzoeker in wezen doelt op deze laatste omzendbrief. In deze omzendbrief kan niet worden gelezen dat in geval van een huwelijksaangifte geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, maar enkel dat de betrokkene tijdelijk is beschermd tegen een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt geenszins een gedwongen verwijdering in. Het betoog van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, te meer nu omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Ter terechtzitting is bovendien gebleken dat verzoeker intussen in België in het huwelijk is kunnen treden, zodat niet blijkt dat hij nog een voldoende belang behoudt bij zijn kritiek omtrent de geplande huwelijksdatum of zijn betoog dat verweerder het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten diende op te schorten tot de dag van de huwelijksvoltrekking.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin kan een schending van de omzendbrief van 17 september 2013 worden vastgesteld.

2.1.6. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder niet in redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen is gekomen. Verzoeker, die nalaat concreet in te gaan op de motieven met betrekking tot het door hem ingeroepen gezinsleven, brengt geen concrete elementen naar voor die kunnen wijzen op het kennelijk onredelijk of disproportioneel karakter van de bestreden beslissing. Een schending van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.7. Beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht te huwen

Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. De bestreden beslissingen zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissingen zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoekende partij minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijk en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekende partij en zijn partner ondergaan:

- verzoeker heeft een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, die de Belgische nationaliteit heeft,

- er is reeds een geplande huwelijksdatum, zijnde 09.08.2019,

- verwerende partij kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoeren,

- het recht om te huwen is een mensenrecht. Op basis van dit mensenrecht is strikt genomen geen legaal verblijf vereist voor het afsluiten van een huwelijk.

Verzoekende partij is van oordeel dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht die in België wil huwen met iemand die een wel een legaal verblijf heeft, niet mag uitgewezen worden. Men zou dan immers zijn of haar recht om te huwen schenden.

Ook is eisende partij van oordeel dat verwerende partij artikel 12 EVRM heeft geschonden.

Deze relatie en het feit dat eisende partij te kennen heeft gegeven met zijn levenspartner in het huwelijk te treden, wordt ook niet betwist door eisende partij. Deze wordt in de beslissing zelfs niet in twijfel getrokken.

Ook blijkt uit het dossier dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat hierbij rekening is gehouden zowel met de samenwoning van verzoeker met zijn partner als met hun intentie om te huwen. Verweerder betwist in de bestreden beslissing het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, en dus van een duurzame en stabiele relatie, niet. Er moet worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in rekening is gebracht.

Waar verzoeker opnieuw wijst op een geplande huwelijksdatum op 9 augustus 2019 wordt herhaald dat uit de voorliggende stukken niet blijkt dat verweerder hiervan in kennis was, zodat hij hiermee ook geen rekening kon houden. Ter terechtzitting blijkt verder dat verzoeker intussen in België in het huwelijk is kunnen treden, zodat in geen geval nog kan worden ingezien welk belang hij heeft bij het inroepen van de geplande huwelijksdatum als dusdanig.

De Raad focust zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd. Bij dit onderzoek is het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangen-

afweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder omtrent het ingeroepen gezinsleven een – weliswaar beperkte, maar zekere – belangenafweging heeft doorgevoerd. Verweerder is van oordeel dat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing slechts tijdelijk wordt gescheiden van zijn Belgische partner, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratieregels. Een dergelijke tijdelijke scheiding is volgens verweerder in de voorliggende omstandigheden niet disproportioneel en niet in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat de bestreden beslissing enkel een tijdelijke scheiding van zijn partner tot gevolg heeft en argumenteert op geen enkele wijze waarom een dergelijke tijdelijke scheiding problematisch zou zijn of zijn gezinsbelangen op disproportionele wijze zou benadelen. Er blijkt ook niet dat hij vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten zal kunnen onderhouden met zijn partner in België en deze laatste hem niet kan komen bezoeken. Verzoeker brengt ook geen concrete hinderpalen naar voor die zijn partner verhinderen om hem te vergezellen naar zijn land van herkomst, minstens voor de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving.

Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoeker niet verhindert om, van zodra hij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste reis- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België en hier bij zijn Belgische partner te verblijven.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling enig concreet gegeven dat de voorliggende zaak kenmerkt ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In voorliggende situatie moet ook worden benadrukt dat verzoekers verblijf in dit land steeds plaatsvond in illegaliteit. Er blijkt zelfs niet dat hij op enig ogenblik in het verleden reeds trachtte om zijn verblijf in regel te stellen. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat het gezinsleven zich in casu heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM. Het komt verzoeker toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Hij blijft op dit punt evenwel in gebreke.

De Raad besluit dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn partner enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoeker dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden ten slotte geen concrete elementen naar voor gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, los van zijn ingeroepen gezinsband, duurzame banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.3. Artikel 12 van het EVRM omvat het recht te huwen en een gezin te stichten en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing verzoeker niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming biedt tegen uitwijzing indien niet alleen concrete huwelijksplannen worden aangetoond, maar tevens aannemelijk wordt gemaakt dat deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM 12 juli 1976, X/Duitsland). In de voorliggende zaak wordt niet aangetoond dat dit het geval is. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting bovendien intussen in België in het huwelijk te zijn kunnen treden. Hierboven werd daarnaast reeds vastgesteld dat niet blijkt dat een verderzetting van het ingeroepen gezinsleven in Marokko dan ook niet in redelijkheid mogelijk is. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 12 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.4. Artikel 23 van het BuPo-verdrag omvat het recht op bescherming van het gezin en het recht om te huwen en een gezin te stichten. De door dit artikel beschermende rechten komen overeen met de rechten beschermd in de artikelen 8 en 12 van het EVRM. Verzoeker brengt, wat artikel 23 van het BuPo-verdrag betreft, ook geen afzonderlijke uiteenzetting naar voor. Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking inzake de artikelen 8 en 12 van het EVRM, waarbij een schending van deze bepalingen niet werd weerhouden, om vast te stellen dat ook de schending van artikel 23 van het BuPo-verdrag niet kan worden aangenomen.

2.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS